

זמן היקינתון

הכל נקז ללילה. לילה, ליל מילניום.
 ספרו שהעולם עתיד לבוא אל סוף
 מוירוס מחשבים. עכשו מתר לחשוף:
 בועות-בועות בתוך עורקי תסס גז הליום.
 אני הפקדתי לשמר על שערי
 המחנה כשהעולם על הקצה.
 ירושלים, אין נכנס ואין יוצא.
 חידק העל עמר לתקף, ואין הרי
 שעה טובה להתאהב בבחורים
 מזו שבה עולם עומד על פי תהום.
 אני הייתי מצ'קמק, רזה, עוד הומו.
 פתאם הופעת לבדה מול השערים.
 נכנסת לעמדה, אמרת: "כאן נעים".
 ישבנו בחלל הצר כבתוך קיטון.
 הלילה התבודד - בא זמן היקינתון
 לו רק הלכנה עדה. שאלתי אם
 תסכים להתחתן אתי - צחקת קצת.
 ולא פחדתי, אחרי הכל, זמנו
 של העולם הלך ותם. סביב הנוף
 חשו, אך ממורח ודאי הכל נצת.
 כשהעולם הלך אל אבדנו המר
 גלגלתי מגיד טבעת קטנטנה
 ורגעים ספורים לפני תם השנה
 נתתי בידך. דבר לא נאמר.
 בחוץ נפרק רובה והמשמר החלף.
 בלילה על מטה צבאית מעט שבורה
 הלב רחף ושנת האלף פרפרה.
 אני שכבתי שם כגזע מגלף.
 בלילה על כרית נוצות חסרת חמלה
 הלב שלי רחף והעולם סרב
 למות. את זאת בשר עם שחר קול עורב.
 בהתעלמות שלה היתה גם הקלה.

שיר מבוגרים

תראה מה קורה לילדים
 איך נמחק את מה ששוקע להם בתוך
 העינים שהפכו
 בארות חרשות מצרחות
 את מה שראו בני השבע
 בבה ביד בן השלש וסדור תפלה ביד אבא
 ודם ומעים ואמא חתוכה
 לארבה ולרחבה של
 אדמת אהבה משגעת
 ושמש סמוקת לחיים.
 תראה את הצדק ביצד הוא עשוי
 מפסוקי א-ל-ה-י-ם אדירים
 איך נזכרתי שהייתי חיל מיחל להיות בן בלי ארץ
 בן בלי מורשת, בן בלי תרבות וקדמה והבל.
 ואיך אחר כך גם ילדי נחבאו כמוני
 בבית ליד הקירות
 לא ידעו שגם פי כבד יבש
 וכמעט וירדו לי מי הרגלים
 ואין שורה לסים את השיר
 ואין עינים לעקר מזכרון
 ואין שיר פוליטי שאין לו שרש בכי מבפנים
 ואין בכי מבפנים שאינו
 פתוח להיות לילדי המחר זוג עינים

שירה
 בתרמילו
 של חייל